

Józsa Erika

PSYFARI, avagy a szabadság fesztiválja

Vannak beavatottal és vannak kívülálló. Van az ausztrál kultúrának egy olyan rétege, amit nem könnyű megközelíteni. Sőt, nem csak egy, hanem több ilyen réteg is van. Van a felső tízezer exkluzív játszótere, meghívásos, protokollista, estélyi ruhás, vörös szőnyeges. S vannak még „elit” rendezvények, ahova csupán pénzkérdés bebocsátást nyerni.

Am vannak ezeknél még sokkalta izgalmasabb és exkluzívabb rétegek, melyek valahol a társadalom peremén rejtőzödni, s ahová sem pénz, sem státusz, csupán az odatarozás, a lojális bennfentesség nyitja meg a kaput.

Egy ilyen rendezvényre eljutni a kívülállónak rendkívüli teljesítmény! S ha már eljutott, nem is annyira kívülálló, akkor már azt jelenti, befogadták....

Nos, a befogadott boldog izgalommal kerekedtünk fel férjemmel Jóskával arra a háromnapos kempingezésre egybekötött fesztiválra, amit a Kék Hegyek egy titkos zugában rendeztek.

A hely olyannyira titkos, hogy az indulás előtti napon kaptuk csak meg az útbaigazítást. Másfél oldalon át, lépésről lépésre, letérőtől letérőig volt megadva az útvonal, jaj annak aki nem követi pontosan! Mert bizony a Wollemi Nemzeti Park kellős közepén, ahol még mobiltelefon vétel sincs, eltévedni nem a legpraktikusabb...

Kanyarogtunk szorgalmasan a leírt útvonalon, olyan „utakon” melyek a GPS szerint nem is léteznek. Aztán Sydneytől kb 4 órányi járásra egyszerűen megérkeztünk!

Hatalmas völgy tárul ki előttünk, amit az ausztrál Grand Canyon-ként is emlegetnek: a Capertee völgyben vagyunk, mely a fáma szerint éppen olyan hosszú, csak nem annyira

mély mint amerikai testvére. A völgyben, ahol egész esztendőben semmi nincs, csak legelésző juhok, most hatalmas sátrárok terpeszkednek, kocsi parkolnak, víztartályok sorakoznak, wc-sorok kanyarognak, üzletsátrak kínálnak harapnivalót, és színes kosztümöket azoknak a keveseknek, akik netán felkészületlenül jöttek. Mert a táborlakók nemcsak úgy civilben zárandokoltak ám el ideig, hanem átvedlettek koalákká, pandákká, tigrisekké, s minden elképzelhető és elképzelhetetlen lényre az ég alatt! Itt az a szabály, hogy nincs szabály: mindenki az lehet, ami akar. Pszichedelikus emberi állatkertben vagyunk – innen hát a név: Psyfari! Olyan ez a szafari mint ha az orvos rendelte volna: bármely pszichiáter szívét felderítené az a felszabadultság, lazaság, a megszokott életből való teljes kilépés, kikapcsolódás, ami ezt a tábor jellemzi. Sokan a gyerekeiket is magukkal hozták. Külön program gondoskodik a szórakoztatásukról. Már ebben is különbözik ez a fesztivál másoktól, hiszen nem sok hasonló rendezvényre merne valaki kisgyerekekkel menni. Lám, a harmincas korosztály kinőtt ugyan a tinédzserek tomboló bulijaiból, klubozásából, de a szórakozásvágya megmaradt. A kicsiket a színpadok közelében fülvédővel szerelik fel. S az elővigyázatosság egyáltalán nem felesleges....

Három színpadon szól egyszerre a zene. A hangerő teljes mértékben indokolja a helyválasztást: olyan messzire kellett elmenni, ahonnan a zene dübörgése ne hallatszon lakott területre! Itt ugyanis 3 napig megállás nélkül, éjjel-nappal váltakoznak a zenekarok, előadók, DJ-k. A szereplők az ausztrál zenei világ Ki Kicsodáját képviselik. Aki járatos a divatos zenékben, annak beszédes már csak a felsorolás is: *TJUANA CARTEL, WILD MARMALADE, DARK NEBULA, MARK BIONIC, REACTANT, ITSU, XENOSCAPES, RYANOSAURUS, SATORI, KALLIDAD, POSITIVE THOUGHT, STANUNCH, NEURORHYTHMIC, PROJECT COLLECTIVE SKA, EDEMA RUH, MELT, SHEPZ, TOMMY M & THE MASTERSOUNDS, THE BASSIX, POSEIDON, MSG, ANFO, DAH-EEN IN DUB, KIREESH, LOOSE FINGERS, LITTLE HART, DAYSNATCHA, SURRENDER T, BRUXISM, ATRIUM, NCRYPT, UGLY BUNYIP..* és így tovább.

Mind vállalták a nem éppen kényelmes körülményeket.

Az, hogy a tulaját, a farmert hogy tudták rávenni arra, hogy beengedjen a birtokára kétezer fiatal örök talány, annyi bizonyos, hogy szívvel lélekkel benne lehet a dologban, mert meg is jelenik fehér lován és ékesen szól a néphez, arról hogy tiszteljék, vigyázzák a helyet, mint ha a sajátjuk lenne. Nem hiszem, hogy ezzel gond lesz, a hallgatóság igencsak természetbarát, mondhatnám meg-

szállott természetvigyázó benyomását kelti. Vallásos precizitással dobálják a szemetet szelektíven, külön-külön a megfelelő hordókba.

S hogy miről is szól ez az egész? Mi készlet arra kétezer fiatal - és köztük számos nem is olyan fiatal - hogy maga mögött hagyjon civilizációt, kényel-

met, internetet, mobil telefont, televíziót és egy hétvégét itt töltsön valamilyen nevetséges jelmezbe bújva a semmi közepén? Elsőként az agyonhasznált, méltatlanul elcsépezt szó bukkan fel bennem: szabadság! Ele mi vágyunk ez, s agyonszabályozott világunkból, az úgynevezett civilizációból néha nagyon mehetnénkünk támad. Erre az ősi ösztönrre hallgatva zárandokolt el ide ez a rengeteg ember. Itt csupán a természet és a jóér-

zés szabályai korlátoznak. Egyébként le lehet vetni gátlásokat, szorongást, félelmeket, lehet időtlenül ugrabugrálni a zenére, lehet kiabálni, énekelni, vagy éppenséggel hallgatni.

Alkoholt bárki magával hozhatott – érdekes módon ez önmagában mérsékeli a részegséget. Önmagát szabályozza ez a közösség, akár a hajdani falvakban, ahol az emberek írott szabályok nélkül is meg tudták különböztetni a rosszat a jótól. Drogok tilosak (a kevés szabály egyike!) de kinek lenne itt erre egyébként is szüksége? Meglepően békés ez a gyülekezet, az indulatokat, feszülő energiákat kiélik a táncban.

A remek zene egyik színpadtól a másikig csábítja a csoportokat. Jövünk-megyünk mi is, követjük a mozgást. Az egyik főnök, Stevo magyarázza el hol mi történik, mit a legérdeesebb megnézni, lefilmezni. Ő a műsor folyamatos, zavartalan pergéséért, a zenekarokért, színpadokért felel, rádióon kommunikál társaival, szervez, intézkedik. Minden feladatnak van felelőse a sátraktól az ivóvízellátásig. Elképesztő logisztika van itt a háttérben, hiszen az áramfejlesztőtől a személteljesítésig mindent meg kellett szervezni. Önkéntesek segítettek felépíteni a színpadokat, hetekkel előre jártak ki mindent előkészíteni. Valójában az előző évi fesztivál zárásától,

A sziklák alján lassan alkonyodik s izgalommal várunk egy népszerű együttest, mely valamilyen oknál fogva késik. (Talán GPS -el próbálja az utat megtalálni!?) Végülis csak befut a bris-banei Wild Marmalade aborigén zenekar. Megszólal a didge-ridoo és sehol jobban nem lehetne otthon, mint éppen ebben a völgyben! A táncolók átszellemülten ringatóznak az ősi ritmusra. S így fog ez menni egész éjszaka, meg holnap is.

Privilegiumnak érezzük, hogy itt lehetünk. Egy nap alatt többet megértettünk az ausztrál lelkületből, mint 25 év alatt.

De hadd áruljam el a titkot, hogy tulajdonképpen hogyan kerültünk mi ide? Nos, először

a fesztivál egyik szervezője magyar! Stevo, a zenei felelős, marketinges a sydneyi magyar iskolában, cserkészletben nőtt fel, egy évet töltött a budapesti Balassi intézetben hungarológiai tanulmányokkal, mielőtt Sydneybe hazatérve belevetette volna magát a fesztiválrendezésbe. Másrészt: elég közelről figyelhettük meg amint egyre nagyobb és merészebb vállalkozásokba kezdett, mert Stevo nem más, mint a mi István fiunk!

A beavatást, bebocsátást azért nem volt egyszerű megkapni, ezt ki kellett érdemelni! Kellékek és díszletek megtűrése, tárolása, kerülgetése, folyamatos jövés-menés, felfordulás, többévi besegítés és kisegítés, sok-sok türelem és tolerancia árán jutottunk csak el odáig, hogy azt a bizonyos titkos térképet megkapjuk. Persze nekünk is voltak fenntartásaink - meg gondolom Istvánnak is - arról, hogy vajon milyen hatással lesz ránk ez a kiruccanás? Nos, mindkét fél megnyugtatósára jelenthetem: két öreg hippipi teljesen otthon érezte magát a mai hippik között! Rettegjete kenguruk és wombatok: jövőre ismét ott leszünk!